

VVA

Berichten

Redactie-adres: **Straat van Makassar 39, 1183 GX Amstelveen**
e-mail-adres: **wjosso@zonnet.nl**

april 2015 nr. 112

Krakende Wagens

"Krakende wagens lopen het langst!" Uit dit spreekwoord put uw redacteur de hoop dat zijn wagentje het nog wel even uithoudt. Wat begin januari begon als een aanval op zijn evenwichtsorgaan, liep uit op een licht herseninfarct, waardoor hij met de ambulance met spoed in het VUmc terechtkwam. Daar werd dat middels een CT-scan vastgesteld. Omdat in het VU-ziekenhuis geen plaats was, belandde hij in het Lucas+Andreasziekenhuis om aldaar verder behandeld te worden en te revalideren. Een week verblijf aldaar was voldoende om hem daarna voor twee weken te revalideren in het Zonnehuis in Amstelveen. De revalidatie verliep goed, waardoor hij zich weer snel kon verenigen met zijn Anna, die hem steeds trouw heeft bezocht. .

Deze belevenis leidde ertoe dat ik geen actie kon ondernemen voor de

Voorjaarsbijeenkomst nl.het bezoek aan de Passiespelen in Tegelen waarvoor Jan Derksen het voortouw zou nemen. Inmiddels is na een rondje mailen naar de leden komen vast te staan dat deze bijeenkomst vanwege te geringe belangstelling geen doorgang kan vinden.

Overigens is dit niet het eerste deukje dat ik in de loop der tijd heb opgelopen, maar ik hoop wel het laatste! De conclusie is wel dat met het vorderen der leeftijd ook de kwaaltjes komen. Als ik zeg vorderen van de leeftijd geldt dat voor individuen, maar ook voor een club als de VVA. De VVA veroudert en drukt ons met de neus op de feiten: hoe lang nog? Hoeveel vitaliteit bezitten we nog? Een vraag die ik de leden graag wil voorleggen. Sommigen zullen zeggen dat krakende wagens lang meegaan, maar dan moeten essentiële onderdelen als de wielen het wel blijven doen.

Wiet Josso

Bezoek Passiespelen gaat niet door.

Na een informatief rondje e-mailen naar de leden, werd al gauw duidelijk dat de animo bij veel leden om dit evenement te bezoeken, niet heel groot was. Deels kwam dit ook omdat sommige wat oudere leden er tegenop zagen om na een lange reis naar Tegelen ook nog vrij lang te moeten zitten om het lijdensverhaal, ongetwijfeld mooi naar voren gebracht, in je op te nemen. Daar kwam nog bij dat een aanzienlijk deel van de vaste deelnemers aan onze voorjaarsbijeenkomsten op die dag andere verplichtingen had.

Aan Jan Derksen lag het zeker niet, want al vroeg in het jaar was hij bezig om deze voorjaarsbijeenkomst op de hem bekende wijze te organiseren. Voorzitter Frits Lammerts heeft vervolgens geprobeerd een spoedvergadering te beleggen, maar helaas kon men op zo'n korte termijn geen geschikte datum vinden. Frits toonde zich wel teleurgesteld over het feit dat we nu met ons vaste groepje de gelegenheid missen om elkaar weer eens te zien en te spreken. Daarom heeft hij besloten om toch binnen afzienbare tijd het bestuur bij elkaar te roepen om een bijeenkomst in de late zomer te organiseren op een dergelijke schaal dat deze bijeenkomst enigszins centraal in Nederland plaatsvindt en in een vorm dat de wat oudere leden er ook zonder bezwaar aan kunnen deelnemen. Afgesproken is dat het bestuur voor het uitkomen van de VVA-berichten van juni a.s. een uitgewerkt plan presenteert dat waarschijnlijk zal plaatsvinden eind augustus/begin september 2015.

Vriendelijk verzoeken wij met uw plannen nu al rekening te houden dat we in die periode een bijeenkomst organiseren.

Inhoud:

-Krakende wagens lopen het langst.....	pagina 1
- Bezoek Passiespelen op 10 mei 2015 gaat niet door	pagina 1
- Restantje van het zesde lustrum.....	pagina 2
- Een mond vol eendenpaté.	pagina 3
- Hoe was het in Auvergne voor onze jaartelling?.....	pagina 4

Restantje van het zesde lustrum

Tijdens ons schitterende weekend vorig jaar op 6 en 7 september, dat besloten werd met een diner de Ysselhoeve in Doesburg, kwam één van de leden op het goede idee een groepsfoto te laten nemen in het front van deze mooie hoeve. In ons vorige nummer hadden we daarvoor geen ruimte meer, maar nu maken we dit goed om deze foto alsnog af te drukken.

Alle deelnemers staan voldaan op de kiek en gezegd moet worden dat we twee hele mooie dagen hebben beleefd. Voor de leden die er niet bij waren: jammer maar een volgende keer beter!

Je suis Charlie

Hoeveel leden van onze vereniging zullen dit gedacht hebben na de gruwelijke aanslag op maandag 6 januari 2015 in Parijs? Het zet je aan het denken over de wereld waarin wij leven. Godsdienst, cultuur, ratio en economie hebben geen gelijke tred gehouden. Hele volken zijn blijven steken in eeuwenoude patronen, maar beschikken tevens over de modernste communicatiemiddelen. Tegelijkertijd verspreiden delen van deze bevolking zich over de hele wereld en dat gaat botsen.

In een wereld waarin woord en beeld zich met de snelheid van het licht verspreiden, bestaat er geen nuance meer. Je eigen mening is heilig en die moet iedereen te weten komen. De reacties daarop zijn dikwijls genadeloos. Tijdens mijn lidmaatschap van de VVA heeft een lid mij eens verzocht of ik me op facebook wilde aanmelden. Mijn korte antwoord was: "Ik ben een digibeet en ik wil niets maar dan ook niets van mijn privacy prijsgeven." Een dom antwoord misschien, maar ik dacht er toen zo over en dat doe ik nog steeds.

In een maatschappij van het vrije woord moet ruimte zijn voor begrip en tolerantie van beide zijden. Zeker als godsdienst om de hoek komt kijken, moeten we opletten. Zowel uit naam van de Christelijke God als Allah hebben vreselijke wredeheden plaatsgevonden. Niemand kan voor God spelen en daarom houd ik me het liefst bij het woord van de dichter Kloos: "Ik ben een God in het diepst van mijn gedachten."

Een Mond vol Eendenpâté

Hermine stuft elk jaar een stuk of twintig eenden. Als Hermine doodgaat is de naastgelegen boerderij de laatste in ons dorp waar men nog eenden stuft. In Nederland klagen ze over het stufen door de Fransen, in Frankrijk klagen ze over de stuf uit Nederland. Wie de statistieken ziet zou minder klagen over coffeeshops en als je Hermine ziet stufen heb je niets te klagen: je hebt een uitstervend ras gezien. Ik ben één van de gelukkigen.

Hermine is nu 80 jaar en toen ik haar leerde kennen was ze beter ter been dan vandaag de dag. Ik vraag me af wie het zwaarder heeft als ze de tegenspartelende eenden vangt en opsluit in hun kistje: zijn het de eenden of is het Hermine?

Voordat we in de kont van Frankrijk woonden, dik tien jaar geleden, had ik niet echt over stufen nagedacht. Dat de lever van de eend na drie weken mais-overvloed opzwellt tot een lekkernij wist ik niet. Ik was meer van de frikandellen. Ik zal foie gras gegeten hebben, maar ik heb er geen sterke herinnering aan. Maar wie Hermine heeft gezien, die vergeet haar niet.

Bij een goede lunch aan tafel, bij de mensen thuis, worden we soms op hun eigen foie-gras gefêteerd. Meestal bij het varkensfeest. Het lekkerste eten komt op tafel en het lekkerste van het lekkerste is leverpâté van de gestufte eend. Je voelt de eerbied als het bord wordt doorgegeven.

We zitten voor een eerste feestmaal thuis bij Hermine en de Generaal. We noemen haar man de Generaal, omdat hij in de oorlog een houten been heeft opgelopen. Over Nederland is die week net een vlucht anti-stuf-sentiment gevlogen. Het stond in onze wekelijkse krant. Met grote koppen en harde woorden. Iedereen neemt een portie grof gesneden foie-gras van de schaal. Ik ook.

Erg lekker, zegt mijn vrouw.

Ze willen het verbieden, zegt Isabelle.

Het zijn de Amerikanen, zegt Hermine.

In Amerika zijn French fries net omgedoopt tot freedom fries, want koning Chirac heeft tegen de Iraakse invasie geprotesteerd.

De Generaal zegt: ze zijn gek, die Amerikanen.

De schaal komt weer voorbij. Niet iedereen neemt nog een portie. Ik wel. Vet maar gezond.

Ik denk aan de protesten tegen foie-gras op de Nederlandse menukaarten.

□Ik vind de foie-gras heerlijk, zeg ik, maar ze lijden er wel lang onder, die eenden.

Waarom zeg ik dat nou? We zijn voor de eerste keer bij de familie uitgenodigd. Ik heb niet eens een uitgesproken mening over stufen. Toch floept het er uit. Waarom neem ik het op voor die eenden? Ik zoek naar woorden als de generaal vraagt:

Hoezo, ze lijden?

Hij lijkt niet geïrriteerd, eerder in verwarring. Ik hakkel in mijn matige Frans:

Eh, ikke denk voor eenden is afzien, die vindt stufen geen plezier,

Ik snij wat van mijn pâté af. Een stukje stokbrood erbij is het lekkerst.

Lijden?, vraagt de Generaal weer. Ook aan tafel heeft hij een pet op.

Ik had gewoon mijn mond gewoon moeten houden.

De Generaal kijkt naar zijn vrouw en mompelt lijden

Ik wil juist wat zeggen als hij twinkeloogjes krijgt. Die had ik al eens eerder gezien.

Nee hoor, zegt hij vrolijk, die eenden lijden niet.

Hij begint te lachen.

Moet je maar eens kijken, als mijn vrouw een eend na het stufen weer uit zijn kistje vrijlaat, hoe gelukkig hij is als hij er vandoor gaat.

Iedereen lacht en ik lach mee, maar ik ben de enige met een mond vol eendenpâté.

Wie waren de eerste bewoners in de Auvergne voor onze jaartelling?

Wie de eerste bewoners in ons land in waren voordat Christus werd geboren, werd ons vroeger als lagere-schoolkinderen wel geleerd. De Batavieren dreven in uitgeholde boomstammen over de Rijn bij Lobith ons land binnen. Dat was toch wel een beetje bezijden de waarheid, want niet bij Lobith, zoals we bij onze excursie tijdens de viering van ons 30-jarig bestaan met eigen ogen konden waarnemen, stroomt deze machtige rivier ons land binnen, maar bij het plaatsje Spijk. Bovendien bestond Lobith toen nog niet evenmin als Spijk!

Wat voor afstammelingen van Auvergnaten natuurlijk ook wel interessant is te weten wie de eerste bewoners waren voor onze jaartelling in dat gedeelte van Frankrijk dat nu Auvergne heet. Aan de hand van een eerdere publicatie van onze eerste voorzitter Nico Balkenende zullen we proberen dit uit de doeken te doen. Van Anneke Cinqualbre ontving de redactie in 2004 een poëtische benadering van de geboorte van de Auvergne namelijk uit: l'égendes d'Auvergne 'La naissance de l'Auvergne'. Kortom er is stof aanwezig om ons licht daar eens op te laten schijnen.

In de 6e eeuw voor Christus dringen de Kelten vanuit Midden Europa en Klein Azië Auvergne, dat ook al door andere volken werd bezet, binnen. Frankrijk dat toen Gallië werd genoemd, werd dus door de Kelten in bezit genomen. Zij vormden niet één volk maar een verzameling van stammen. In Auvergne vestigde zich de stam van de Averni en zij proberen de laatste eeuwen voor onze jaartelling de andere stammen in Gallië te overheersen.

Maar dan dringen de Romeinen Gallië binnen. Het gebied van de Arverni behoorde tijdens de Romeinse overheersing tot de provincie Aquitania. In 121 v.Chr. kwam de koning van de Averni, Bituitus, in opstand tegen de Romeinse troepen van Fabius Maximus. De strijders van Bituitus werden verslagen, maar het wachten was op de volgende opstand van de Averni. Deze zou geleid worden door koning Vercingetorix, die samen met de Gabales en de Cadurci een pact sloot en de hoofdstad Gergovia wist in te nemen.

Het lukte ook de beroemde Caesar niet om Vercingetorix te verjagen, die het zelfs waagde om het leger van Caesar aan te vallen. Dit was echter wat te overmoedig gedacht en Vercingetorix werd gedwongen te vluchten en zich terug te trekken in de stad Alesia (het huidige Alise in Bourgondië). De stad werd daarop belegerd en Vercingetorix gaf zich uiteindelijk over aan de Romeinen, die hem in 46 v.Chr. ter dood brachten.

Hiermee kwam er snel een einde aan het streven naar onafhankelijkheid van de Averni.

Toch wordt Vercingetorix nog altijd als een held gevierd in Frankrijk. Zelfs in de stripverhalen van Asterix en Obelix komt deze held voor en wel in de albums 'Het IJzeren schild' en 'Asterix en de Galliër'. Hierin voeren tekstschrijver René Gosinny en striptekenaar Albert Uderzo hem op. De filmacteur Gérard Philipe treedt zelfs op als Vercingetorix.

Toen we in 2004 met een groep VVA-ers verbleven in Le Grand Panorama in Lac Chambon hebben we de hoogvlakte van Gergovia nog bezocht en ons vergaapt aan het beeld van Frankrijk's oudste held.

